

Balaur era unul dintre cei mai mici dinozauri care trăiau pe malul râului, dar asta nu îl făcea să se simtă nicidecum mai prejos de alții. Și cu toate că, dacă ar fi trăit în zilele noastre, abia ar fi putut ajunge până la genunchiul unui om, putea să alerge foarte repede cu picioarele sale puternice și chiar să se cațäre cu dibăcie. Era primul atunci când era vorba de o întrecere și nu dădea niciodată înapoi de la o provocare. Cei mai buni prieteni ai lui erau Lea, care era din specia Leaellynasaura, și Zamolxes, cel care făcea mereu pe deșteptul și pretindea că le știe pe toate. Erau aproape nedespărțiți, și asta pentru că, așa cum spunea Balaur, „noi,ăștia mai mici, trebuie să fim uniți, să ținem aproape”. Își petreceau timpul plimbându-se agale pe malul râului, vânând insecte, mâncând rădăcini și câteodată chiar pești.

— O să plouă, spuse Zamolxes într-o zi, în vreme ce se jucau cu niște pietre pe marginea râului.

— Ce te face să crezi asta? întrebă Balaur curios.

— Nimic, pur și simplu știu, răspunse Zamolxes cu încredere.

— Așa cum ai știut și că focul este ceva bun de mâncat și ți-ai ars limba? întrebă Balaur zâmbind.

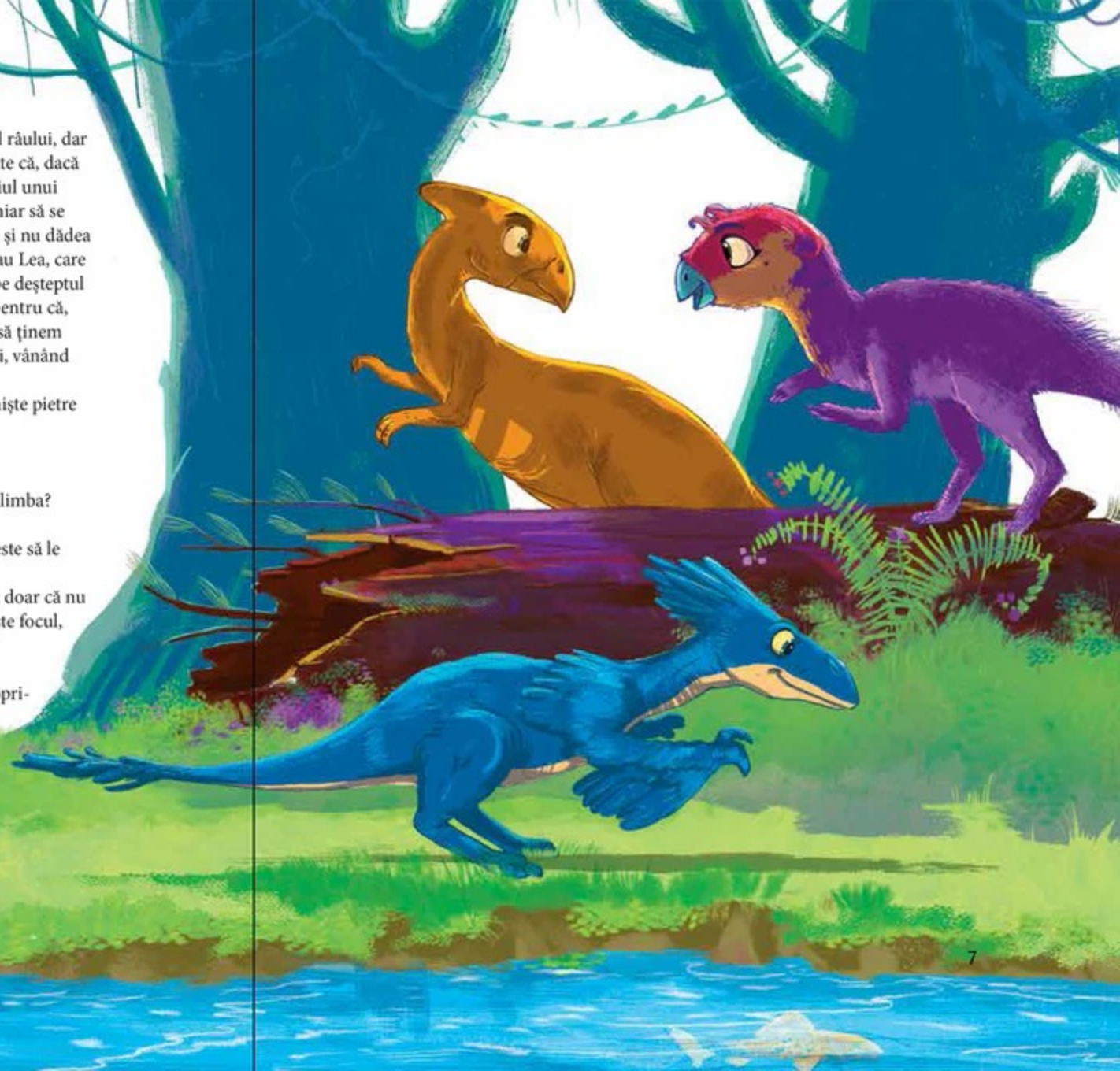
— Sau când erai sigur că metoda cea mai bună de a prinde pești este să le cânti? răsă și Lea.

— Râdeți voi cât vreți, eu tot mai cred că peștilor le place muzica, doar că nu am găsit încă melodia potrivită, se răsti Zamolxes. Iar în ce privește focul, orice dinozaur deștept gustă lucrurile pentru a înțelege ce sunt.

— Ai grijă să nu guști un... se grăbi să-i întoarcă vorba Balaur.

Chiar în acel moment, se auzi un tunet puternic și cei trei se opriră din joacă.

— V-am spus eu că o să plouă...

Se gândea că, dacă s-ar amesteca în turma de dinozauri care pășteau liniștiți pe câmpie, aveau șanse mari să nu mai fie găsiți.

Dar turma care păștea nestingherită pe o ploaie ca asta era de brahiozauri, iar micii dinozauri începură să alerge cu disperare printre picioarele ce păreau ca niște turnuri pe lângă ei. O singură mișcare greșită i-ar fi costat viața. Balaur alerga în continuare în față, în vreme ce Lea îl urmărea îndeaproape, iar Zamolxes se chinuia să țină pasul undeva mai în spate. Sportul nu era cu siguranță punctul său forte. Însă de acolo din spate putea să vadă foarte bine ce se petrecea în față și, dorind să-și salveze prietenii, începu să strige în gura mare de fiecare dată când cei doi se apropiau prea mult de picioarele vreunui brahiozaur:

— Bra, Bra!

Și Balaur se ferea la limită.

— Bra, Bra!

Iar Lea făcea la fel.

În curând, se auzea doar vocea lui rostind un singur cuvânt, în vreme ce cei trei străbăteau cu o rapiditate uimitoare turma de dinozauri uriași:

— Bra, Bra, peste tot Bra...

În cele din urmă, câmpia se termină la poalele unui deal înalt, la fel și turma de brahiozauri. Cei trei prieteni urcară repede dealul și se opriră să-și tragă sufletul. De acolo de sus, puteau să privească în urmă și să vadă dacă mai era cineva pe urmele lor. Priviră cu atenție câteva momente. Păreau să fie în siguranță.

